

Je krásný pocit, když děti odchází domů zdravé a s úsměvem mi mávají

Je důležité přistupovat ke všemu s pokorou a nechovat se tak, že já vím všechno nejlíp. Pokud si nejsem jistá, jdu a zeptám se, říká dětská zdravotní sestra z dětského oddělení jihlavské nemocnice Pavlína Janšová.

■ Veronika Dawidowicz

Vždycky jste chtěla být dětskou sestrou?

Vždycky ne. Dětskou sestrou jsem se stala až v průběhu času. Původně jsem vystudovala dámskou krejčovou. Pak jsem asi dva roky pracovala a rozhodla jsem se, že si dodělám maturitu. Nastoupila jsem na střední školu sociální, a když jsem šla v prvním ročníku poprvé na praxi do nemocnice, tak to byl takový ten „wau“ efekt, kdy jsem si řekla: Tohle chci dělat. To mě bude bavit.

Dodělala jsem si ještě všeobecnou sestru, a to už jsem věděla, že chci určitě pracovat s dětmi, a tak následoval magisterský obor, specializace přímo dětské sestry v Českých Budějovicích.

Co vás tak v nemocnici zaujalo natolik, že jste si uvědomila, že to je to, co chcete dělat?

Bylo to kupodivu na LDN. Sestřičky byly plné elánu, běhaly, pomáhaly, usmívaly se i přes to, že lidé tam byli opravdu nemocní, umírající. Z těch sester vyzařovala taková energie a náboj...

Zmínila jste, že jste původně vystudovala obor dámská krejčová. Myslíte si, že na vás bylo v těch patnácti brzy a vybrala jste si obor špatně, nebo to byl nějaký přirozený vývoj?

Určitě to byl přirozený vývoj a jsem za to ráda. Nehledě na to, že se mi to šití hodilo, v době covidu, kdy jsme šli roušky doma s manželem ostošest.

Nelituju toho, jsem za tu zkušenost ráda.

Jak dlouho pracujete jako dětská sestra?

Sedm let.

Co je na práci na dětském oddělení nejnáročnější?

Ta práce jako taková není těžká fyzicky, ale spíš psychicky. Je náročné, když děti pláčou, mají bolesti, jsou tady samy, bez rodičů, a některé to špatně snášejí.

Děti jsou bezprostřední, a když mají bolest, tak jí mají a my jim kolikrát nemůžeme ani hned na tu bolest něco dát, kvůli dalším vyšetřením, aby analgetika něco nezastřela a lékař věděl, kde to bolí. Chceme jim pomoci, ale v tu chvíli to nejde. Je to taková bezmoc.

Se staršími dětmi se už dá domluvit, ty to chápou, ale u těch menších, tam je to těžší.

Co vás naopak na vaší práci baví?

ZLEVA Pavlína Janšová se svými kolegyněmi - staniční sestrou Ilonou Wilczákovou a Janou Křížovou. Pavlína si pochvaluje, že se na svoje kolegyně může spolehnout.

Foto: archiv -pj-

Když děti odchází úplně zdravé. Mávají, rozloučí se s námi a s úsměvem odchází. To je skvělý pocit. Je také nutno podotknout, že tady máme skvělé kolektiv. Mimo jiné pracuji na oddělení se svou sestrou, která mi byla vždycky velkým vzorem.

Opravdu mě ta práce baví a rozhodně bych neměnila ani obor.

Je to časově náročná práce?

Člověk musí být ochotný slevit z nějakých sociálních zábav. Nemůžete jít třeba teď v létě na každý festival, na každou akci. Když mám jeden víkend volný, snažím se užít si ho naplno. Je to taková práce, kterou já určitě beru jako poslání.

Je dobré, že studenti na vysokých školách, kteří dělají „zdravku“, už mají trošku představu o tom, jak to bude v jejich životě v budoucnu vypadat. A že o ten čas částečně přijdou, jelikož studium zahrnuje také pět týdnů praxe o letních prázdninách.

Je potřeba být při vašem povolání pečlivý?

Určitě. Je také důležité si zkoordinovat tu práci. Ohlídat vše, co je potřeba. Které dítě nesmí před vyšetřením jíst, které nesmí pít. Ty menší děti to neudělají naschvál, ale například zapomenou. Pořád musíte mít něco na paměti. Monitorovat je, chodit s nimi na záchod.

Co se týče onemocnění, úrazů... Existují nějaké sezónní úrazy, onemocnění?

O letních prázdninách tady máme často děti z táborů. Úrazy, střípnutí

hmyzem, alergické reakce, ale třeba i úrazy ze skoků do neznámé vody. Jednoznačně platí - neskákat, když nevím, co je dole.

Jedny z nejhorších úrazů jsou pak z trampolín a streetových koloběžek. Ve školním roce to jsou bolesti břicha, migrény, kolapsové stavy.

Bolesti břicha ve školním roce... Může to být třeba ze stresu?

Určitě na to může mít vliv i stres. Je toho na děti hodně, jsou nervózní. Taky jsou ale třeba málo na čerstvém vzduchu. Sedí ve škole a pak se přesunou domů k počítači, mobilu, tabletu. Strnulá pozice šíje taky zdravě nepomáhá.

A na podzim to asi budou nějaké chřipky a podobně, že?

V tomto období převládají respirační onemocnění jako třeba laryngitidy. No a uvidíme, co nám září přinese s covidem.

V zimě se k tomu přidají ještě úrazy na sněhu. Sáňky, lyže, snowboard, ale klidně i uklouznutí na neposypaném chodníku.

Ted' přes léto jsou různé akce, festivaly... Stane se, že vám dovezou někdy děti pod vlivem alkoholu?

Stává. Nejmladšímu bylo třeba tři-čtyřlet.

Co se stane, když nastane taková situace?

Děti si bohužel neuvědomují, že zadělávají na problém nejen sobě, ale především rodičům. Lékař je takovou situaci povinen nahlásit na policii

a OSPOD, takže i taková nerozváženost, jako je „pár panáku“ z legrace s kámoši, je náběh na průšvih.

Děti se třeba někde opijí v partě, jednomu z nich to neudělá dobře, nebo to přežene a ostatní se leknou, v lepším případě zavolají pomoc a utečou.

Někdy zpanikaří a rovnou utečou a dítě pak najde někdo až po delší době. Nedej bože v zimě.

Dojala vás někdy nějaká situace tady v nemocnici k slzám?

Naštěstí tady nemáme žádné tak moc závažné diagnózy. Měli jsme tu ale více než šest týdnů dítětko, které leželo na extenzní dlaze, a bylo moc hezké, když pak odcházelo zdravé domů.

Milé jsou také situace, kdy jdu po městě a děti na mě volají: Dobrý den, sestřičko. To mě vždycky taky zahřeje a dojmá.

Snažíte se nebrat si věci osobně? Nebo si, jak se říká, nosíte práci domů?

Úplně osobně si to neberu. Snažím se přijít domů a vypnout. Ale i tak to někdy nejde. Přijdu ze služby, přemýšlím a kolikrát kolegyni, co přebírala směnu po mně, ještě píšu smsku, jak je na tom nějaké dítě, aby měla přehled.

Ale že bych si to nějak přehrávala celý den, to ne.

Myslíte si, že tuhle práci může dělat každý?

Určitě ne. Obzvláště ne u malých dětí. Každý na to není. Hlavně i z toho důvodu, že si neumí představit třeba píchat jehly do tak malých dětiček.

Já to beru spíš z pohledu, že je to sice hrozné, zavádět takhle malým dětem například kanyly, ale zase vím, že jim pomůžu.

Jaké by měl mít člověk předpoklady či vlastnosti, aby mohl pracovat jako dětská sestra?

Jednoznačně empatii. Měl by také být ochotný vzdát se nějakých volných víkendů, svátků a počítat s tím, že v té práci někdo být musí. Každý ve zdravotnictví by měl umět být týmový hráč. Nejsme tu každý za sebe, musíme se jeden na druhého umět spolehnout.

No a rozhodně by takový člověk měl mít tolerantní rodinu, která jeho práci chápe a podporuje ho v ní.

Je důležitá důvěra v sebe sama?

Je důležité přistupovat ke všemu s pokorou a nechovat se tak, že já vím všechno nejlíp. Pokud si nejsem jistá, jdu a zeptám se.

Určitě musím mít zdravé sebevědomí, ale radši se pětkrát zeptám na jednu věc, než abych udělala chybu, protože ta už v našem případě nejde vzít zpátky.

Když pečete buchtu a zkazíte to, tak to vyhodíte a uděláte to znovu. Tady už to zpátky nevezmete.